

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Annotation: ABRvS 2004-06-02

Ouden, W. den

Citation

Ouden, W. den. (2004). Annotation: ABRvS 2004-06-02. *Uitspraken Sociale Zekerheid*.
Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/24435>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/24435>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

USZ 2004/348 RvS, 02-06-2004, 200303737/1, 200303768/1**Proceskosten in bezwaar; herroepen, Niet tijdig nemen van een besluit**

Publicatie	USZ 2004 afl. 15
Publicatiedatum	20 november 2004
College	RvS
Uitspraakdatum	02 juni 2004
Rolnummer	200303737/1 LJN
Rechter(s)	Mr. Van Dijk Mr. Van der Meer Mr. Van Ettehoven
Partijen	De stichting "Stichting Openbaar Primair Onderwijs Haarlemmermeer", te Haarlemmermeer, appellante, en de stichting "Stichting Participatiefonds voor het onderwijs", verweerster.
Trefwoorden	Proceskosten in bezwaar; herroepen, Niet tijdig nemen van een besluit,
Regelgeving	Awb - 7:15

» Samenvatting

Art. 7:15 lid 2 Awb voorziet uitsluitend in de mogelijkheid om de kosten te vergoeden indien het bezwaar leidt tot een herroeping van het primaire besluit. Omdat een bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit slechts kan leiden tot een gegrondverklaring van het bezwaar, maar niet tot een herroeping van enig primair besluit, is een vergoeding van de desbetreffende kosten op grond van art. 7:15 Awb niet mogelijk.

Bij besluit van 15 juni 2000 heeft verweerster er niet mee ingestemd dat de uitkeringskosten die voortvloeien uit het ontslag van een personeelslid van appellante per 1 augustus 1997 ten laste van verweerster worden gebracht. Bij besluit van 26 september 2000 heeft verweerster het daartegen door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard wegens het niet tijdig indienen daarvan. Het enkele feit dat het ten tijde van het besluit van 15 juni 2000 onvindbare personeelsdossier van het ontslagen personeelslid inmiddels is teruggevonden, kan op zichzelf niet worden aangemerkt als een relevant nieuw feit in de zin van art. 4:6 Awb.

» Uitspraak**1. Procesverloop**

Bij brief van 8 maart 2002 heeft appellante verweerster verzocht om een besluit van 15 juni 2000 te herzien.

Bij brief van 9 september 2002 heeft appellante bezwaar gemaakt tegen het uitblijven van een beslissing op haar verzoek.

Bij besluit van 20 september 2002 heeft verweerster het verzoek van appellante afgewezen.

Bij brief van 7 oktober 2002 heeft appellante hiertegen bezwaar gemaakt.

Bij onderscheiden besluiten van 7 mei 2003 heeft verweerster het door appellante tegen het uitblijven van een beslissing gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, het tegen het besluit van 20 september 2002 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en in beide gevallen geen termen aanwezig geacht om de in het kader van de bezwaarprocedure

gemaakte kosten te vergoeden.

Tegen deze besluiten heeft appellante bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 11 juni 2003, beroepen ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brief van 4 juli 2003.

Bij brief van 22 augustus 2003 heeft verweerster een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 januari 2004, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. M.P. van der Plaats, gemachtigde, en verweerster, vertegenwoordigd door mr. J. Dolman, gemachtigde, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de aanvrager, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.

Ingevolge artikel 4:6, tweede lid, van de Awb kan het bestuursorgaan, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

Ingevolge artikel 7:15, tweede lid, van de Awb, voorzover thans van belang, worden de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voorzover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

2.2. Het beroep van appellante tegen het besluit tot niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar tegen het uitblijven van een beslissing op haar verzoek om herziening en het tegelijk afwijzen van het verzoek om schadevergoeding is ongegrond. Verweerster heeft het bezwaar bij besluit van 7 mei 2003 terecht niet-ontvankelijk verklaard, omdat op 20 september 2002 alnog een reële beslissing op het bezwaar was genomen en in verband daarmee geen belang meer bestond bij een inhoudelijke beoordeling. Verder voorziet artikel 7:15, tweede lid, van de Awb uitsluitend in de mogelijkheid om de kosten te vergoeden indien het bezwaar leidt tot een herroeping van het primaire besluit. Omdat een bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit slechts kan leiden tot een gegrondverklaring van het bezwaar, maar niet tot een herroeping van enig primair besluit, is een vergoeding van de desbetreffende kosten op grond van artikel 7:15 van de Awb niet mogelijk.

2.3. Inzake het beroep tegen het besluit tot handhaving van het afwijzen van het verzoek om herziening wordt het volgende overwogen.

2.3.1. Bij besluit van 15 juni 2000 heeft verweerster – voorzover thans van belang – er niet mee ingestemd dat de uitkeringskosten die voortvloeien uit het ontslag van een personeelslid van appellante per 1 augustus 1997 ten laste van verweerster worden gebracht. Bij besluit van 26 september 2000 heeft verweerster het daartegen door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard wegens het niet tijdig indienen daarvan.

Bij uitspraak van 22 maart 2001, in zaak nr. 200004969/2, heeft de Afdeling het door appellante tegen het besluit van 26 september 2000 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

2.3.2. Indien een bestuursorgaan, nadat een nieuwe aanvraag is gedaan, tot de conclusie komt dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb en ook overigens geen termen aanwezig acht om terug te komen van een in rechte onaantastbaar besluit, kan niet door het instellen van beroep tegen een later besluit worden bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt als ware het beroep gericht tegen het eerdere besluit. Nu met de genoemde uitspraak van 22 maart 2001 het besluit van 15 juni 2000 in rechte onaantastbaar is geworden en verweerster zich na

indiening van het verzoek van appellante om terug te komen van dat besluit op het standpunt heeft gesteld dat daartoe geen aanleiding bestaat, kan het door appellante ingestelde beroep slechts leiden tot de beoordeling of zich na het eerdere besluit nieuw gebleken feiten of omstandigheden hebben voorgedaan die verweerster tot heroverweging aanleiding hadden behoren te geven.

2.3.3. Het enkele feit dat, zoals appellante heeft aangevoerd, het ten tijde van het besluit van 15 juni 2000 onvindbare personeelsdossier van het ontslagen personeelslid inmiddels is teruggevonden, kan op zichzelf niet worden aangemerkt als een relevant nieuw feit in de zin van voormeld artikel 4:6. Voorzover appellante heeft beoogd te betogen dat het zoekraken van het dossier haar niet valt aan te rekenen, had dat – wat daar overigens van zij – voor haar te meer aanleiding kunnen zijn tijdig rechtsmiddelen aan te wenden tegen het besluit van 15 juni 2000.

2.3.4. Het vorenoverwogene leidt tot de slotsom dat verweerster het verzoek om herziening bij de in bezwaar gehandhaafde beslissing op goede gronden heeft afgewezen en, nu geen sprake is van herroeping van het primaire besluit wegens onrechtmatigheid daarvan, terecht geen aanleiding heeft gevonden de kosten in bezwaar te vergoeden.

2.4. De beroepen zijn, gelet op het vorenoverwogene, ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart de beroepen ongegrond.

» Noot

De roerige wetsgeschiedenis van art. 7:15 lid 2 Awb is reeds besproken onder Rb. Maastricht 28 augustus 2003 («USZ» 2003/320). In die zaak kwam de rechtbank tot het oordeel dat wanneer een aanvrager van een besluit via een bezwaarprocedure opkomt tegen het overschrijden van de beslistermijn door het bestuursorgaan dat daarop een besluit moet nemen, de kosten daarvan via art. 7:15 lid 2 Awb op dat bestuursorgaan kunnen worden verhaald. Weliswaar wordt in art. 7:15 Awb gesproken van een vergoeding in gevallen waarin “het bestreden besluit wordt herroepen”, maar de rechtbank achtte deze bepaling ook van toepassing bij bezwaarschriften die een reactie vormen op een overschrijding van de wettelijke beslistermijn. Na te hebben gewezen op het bepaalde in art. 6:2 Awb (waarin termijnoverschrijding voor de toepassing van de Awb-bepalingen over bezwaar en beroep met een besluit wordt gelijkgesteld) stelde de rechtbank dat “in geval van het niet tijdig nemen van een besluit, het erkennen van het handelen in strijd met de wettelijke plicht en het alsnog nemen van een inhoudelijk besluit op grond van de Awb, beschouwd dient te worden als het herroepen van de met een besluit gelijkgestelde situatie van het niet tijdig nemen van een besluit”.

Daar denkt de ABRvS, zo blijkt uit deze uitspraak, anders over. Aangezien er bij de beslissing op een bezwaarschrift ingediend wegens termijnoverschrijding geen besluit ligt dat kan worden herroepen is een vergoeding op grond van art. 7:15 Awb niet mogelijk, aldus de Afdeling. Een zeer letterlijke toepassing van het bepaalde in dat artikel derhalve, zonder verdere toelichting. Daar is kritiek op mogelijk. Zo lijkt de wetsgeschiedenis niet tot deze toepassing te dwingen (zie annotatie onder «USZ» 2003/320) en kunnen bestuursorganen proberen een vergoedingsplicht te ontduiken door, in gevallen waarin duidelijk een onjuist besluit is genomen, in plaats van een juiste beslissing op bezwaar, een nieuw primair besluit te nemen (art. 6:18 Awb). Appellant kan vervolgens in bezwaar wegens het ontbreken van procesbelang niet ontvankelijk worden verklaard; ook in zo'n geval is er formeel gezien geen sprake van de herroeping van een besluit. Maar de regel die de Afdeling in deze uitspraak formuleert is wel duidelijk; wanneer geen besluit wordt herroepen is er geen plaats voor vergoeding gemaakt in verband met de behandeling van het bezwaar. Het lijkt aannemelijk dat dit voor de praktijk belangrijke standpunt met de

andere bestuursrechtters die oordelen in hoogste instantie is afgestemd.

W. den Ouden, Universiteit Leiden